

*...mest zwerven rond mijn benen. Net zat ik nog in Bus 21.
Het was warm, zweet parelde langs mijn slapen, mijn zoon sliep.*

*Nu loop ik over een smal pad langs eindeloos diepe
bouwputten. Een heipaal beukt zich een weg naar het
binnenste van mijn oor. Lachende Japanners passeren mij.*

*Een van de Japanners verandert in een vrouw. 'Waar
is het postkantoor,' vraagt de vrouw. 'Dat bestaat niet
meer,' zeg ik. 'We werken hier alleen nog maar met
postduiven.' Een auto met een Frans nummerbord
en op het dak een opblaasbare Smurf met een
enorme penis rijdt achteruit. De vrouw rent er*

*achteraan.
De auto en de
rennende vrouw
worden kleiner en
kleiner. Ik kijk voor
me. Daar staat het
postkantoor.*

*Binnen wordt ik ontvangen door
Raymond Queneau. Hij lijkt verdacht veel op Harry
Mulisch. Dat zeg ik tegen 'm. Queneau neemt een
trekje van zijn pijp. 'Dat komt,' zo zegt hij mij,
'omdat ik onvindbaar ben.' 'Maar ik heb u toch
gevonden,' antwoord ik. 'Niets is wat
het lijkt,' zegt Queneau. Hij kijkt
mij doordringend aan. 'Walk
like an Egyptian,'
zingt hij, en
doet het*

*dansje. 'Het gaat er niet om
wat je zingt, maar hoe je erbij danst,' zegt een
medewerker van het postkantoor. Op het Tahrirplein
probeer ik een paar schoenen voor mijn zoon te kopen,
maar het zoeken wordt mij belet door duizenden betogers
die denken dat mijn
is. Ze nemen hem op de
Daar komen mannen op*

*zoontje Mohammed El Baradei
schouders, mijn zoontje lacht.
kamelen aan.*